

демия. Когато Ботйовъ заговорилъ за комунизма, а професоритъ, безъ да разбератъ понятието, все се мжчили да оборватъ, да му „доказватъ“, че това, което той имъ говорилъ, било „фантазии“, тъ се подмамили и го запитали, какво е собственно „комунизъмъ“, — Ботйовъ да имъ обясни онова, противъ което тъ отваряли уста. Ботйовъ не искалъ да просвѣтява непросвѣтени просвѣтители. — „Комунизъмъ е всичко онова, което вие не разбирате“ — отговорилъ имъ той, и считалъ въпросътъ за изчерпенъ.

Било че схваналъ слабостта въ организацията на Калоферската академия, или че не искалъ да изпада въ противорѣчие съ себе си, като прѣстѣпи една велика заповѣдъ на своя дългъ, който откърми у него Одеса, Христо Ботйовъ повторилъ миналото, съ незначителенъ огледъ къмъ новитъ обстоятелства.

Калоферското училище се обърнало на академия по военното изкуство и социалнитъ науки, но академия, която — лично за Ботйова — била пълно копие на висшата школа въ село Знаменка. Дѣцата не сж стадо телци, за да се укротяватъ съ тояга. Възпитанието и образованието се прѣдаватъ чрѣзъ езика; не заслужава името възпитание онази система, която си служи съ насилие. Въ Калоферската академия :ацарувала пълна автономия. Съ нѣколкото суровици, съ които си служила „дървената педагогия“, макаръ прѣслѣдвана отъ даскалъ Ботю, той подпалилъ печката, и въпрѣки положението си на „практикантъ“, заявилъ, че ще има да се разправя съ оногова, който дръзне да фаворизира допотопнитъ сръдства. Ние живѣемъ въ вѣкътъ на науката, не въ вѣкътъ на варваризма. Бой сжцествува само въ Русия, но тя е на прага на варварството. Въ отношенията между ученици и учители Христо Ботйовъ сжщо внесълъ новъ духъ. Историята въ Знаменка била повторена тука „съ качулка“. Практикантътъ-учителъ не само не допускаръ да се заблѣ-